

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: A. O.**, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2005, č. j. 41 Cad 15/2004 - 50,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku byla zamítnuta žalobcova (dále jen „stěžovatel“) žádost o ustanovení advokáta, a to pro řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2004, č. j. 41 Cad 15/2004 - 32, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované, jímž byl stěžovateli od ledna 2004 upraven vyplácený důchod na částku 5710 Kč.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud zejména uvedl, že částka představující životní minimum u stěžovatele je 4300 Kč měsíčně, přičemž výše plného invalidního důchodu v jeho případě činí 7419 Kč. Tato částka výrazně převyšuje částku životního minima. Předpokládaná finanční náročnost sporu podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, není taková, aby bylo nutno stěžovateli zástupce ustanovit. Proto byl návrh na ustanovení zástupce zamítnut.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, v níž ve vztahu k výroku napadeného usnesení toliko uvedl, že nemá dostatek prostředků na to, aby si mohl advokáta

sám hradit, a proto mu měl soud zástupce ustanovit. Soud pochybil, pokud výši stěžovatelova důchodu považoval za dostatečnou.

Žalovaná nebyla k vyjádření se ke kasační stížnosti vyzvána.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení proti usnesení o neustanovení zástupce nemusí být zastoupen advokátem. Z obsahu stěžovatelova podání Nejvyšší správní soud dovodil, že se dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se splnění podmínek pro ustanovení zástupce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. (ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí krajského soudu) může soud navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Z dikce citovaného ustanovení přitom vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky. Musí se jednat o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a musí to být třeba k ochraně jeho zájmů. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou dány předpoklady pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků. Přitom dospěl k závěru, že stěžovatelovy příjmy výrazně přesahují na něho se vztahující částku životního minima, a proto tu předpoklady pro osvobození od soudních poplatků nejsou. Tyto závěry krajského soudu ve své podstatě nezpochybnil ani sám stěžovatel v odůvodnění kasační stížnosti, neboť pouze uvedl, že s nimi nesouhlasí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně a v souladu se zákonem zohlednil na stěžovatele se vztahující částku životního minima a zcela správně dospěl k závěru, že s ohledem na náklady právního zastoupení podle advokátního tarifu stěžovateli výše jeho příjmů nebrání, aby si tyto náklady sám hradil. Krajský soud tak aplikoval správný právní předpis, který správně vyložil.

Krajský soud tedy s ohledem na výše uvedené nepochybil, pokud návrh na ustanovení zástupce zamítl.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná nemá na náhradu nákladů řízení právo ze zákona.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu